

LYDIAN COPPUS

DOE
ALS JE BLIEFT
(NIET) ALS OF
JE THUIS BENT

Belevissen van een B&B-eigenaar

INLEIDING

Als ik vertel dat ik een B&B run, dan is de reactie meestal: ‘Dat lijkt me nou zó leuk.’ Tuurlijk, het is hartstikke leuk. Echt. Anders houd je het niet vol. Want voor het geld moet je het zeker niet doen. Ik las ergens dat je minstens vier kamers moet verhuren met een regelmatige bezetting om een jaarsalaris te creëren. En na zes jaar hotelletje spelen kan ik zeggen: dat klopt. Wij hebben maar één kamer, of eigenlijk een tiny house, in onze achtertuin van zo’n vijfentwintig vierkante meter. Dat levert een leuk extra zakcentje op, maar een salaris? Nee. Of ja, van een gemiddelde romanschrijver in Nederland misschien. Een collega-schrijver vertelde dat ze zes cent per uur had verdiend met haar laatste drie boeken. Die schokkende som doet het altijd goed op feestjes en partijen.

Ik herken inmiddels de dromerige blik die mensen krijgen, als ik over mijn bed and breakfast vertel. Een blik waarachter knisperend wit beddengoed, vazen vol veldbloemen, geruite tafelkleedjes, croissants – zelfgemaakt natuurlijk – en glimlachende gasten schuilgaan. Meestal bevindt de fantasie-B&B van deze mensen zich in Zuid-Frankrijk of Spanje, ergens waar de zon altijd schijnt en het leven buiten is. Met hectaren grond waar huisjes als kruimels over uitgestrooid zijn.

Ik woon in een dorp op de Utrechtse Heuvelrug en onze B&B staat in de tuin. Dat klinkt groots maar er zit welgeteld twee meter tussen de deur van het huisje en onze serre. Een betere omschrijving zou zijn: hij staat aan het einde van de oprit. Dat klinkt alleen een stuk minder aantrekkelijk.

Vaak volgt dan ook de vraag: ‘Hoe kom je eigenlijk aan dat huisje?’ En vlak daarna: ‘Verdient het ook nog een beetje?’ We blijven Hollanders, een land vol sjacheraars. Eerst had mijn straat één B&B, de mijne, nu zijn het er drie. Er staan welgeteld elf huizen in de straat. Ik geloof dat ik met mijn enthousiaste verhalen de verzadiging van mijn eigen markt veroorzaak.

Toch was het een wonderlijke keuze van mij om die bed and breakfast ooit te beginnen. Ik ben een schrijvende heremietkreeft die zich het liefst terugtrekt in haar schulp, om van daaruit in alle rust te mijmeren over personages en plotlijntjes. Ik had twee kleine kindjes onder de twee jaar en sliep maximaal vijf uur per nacht. Waarom vond ik dit een goed idee? Het antwoord is, zoals vaak in het leven, vaag en aan verandering onderhevig. Het is ook afhankelijk van het moment en het tijdstip dat je het me vraagt; na een paar wijntjes ben ik enthousiaster dan wanneer ik voor de derde keer een mail krijg of er een magnetron/televisie/slacentrifuge aanwezig is van een gast die een dag later zonder opgaaf van reden annuleert.

Acht jaar geleden kochten mijn vriend en ik ons huis met een zo goed als kant-en-klaar huisje in de tuin. We waren er niet naar op zoek, maar toen we het zagen, wisten we: dit is het. Dit zonnige, lichte huis, de vele ramen, en als bonus een tiny house met een veranda die uitkijkt op de hoge, oude bomen in onze achtertuin. Het was onze romantische droom, alleen niet zoals je denkt.

Ik zal het uitleggen.

Mijn moeder en stiefvader wonen in Luxemburg, niet echt om de hoek, maar ze zijn regelmatig in Nederland. Bezoek en vis, zo luidt een oud gezegde, blijven drie dagen fris. De houdbaarheid van mijn moeder onder mijn dak is, en dan ben ik genereus, drie uur. Ik moet eigenlijk zeggen: de houdbaarheid van mijn moeder en ik onder een dak. Daarna verval ik in een puberale, opstandige versie van mezelf en neemt mijn moeder de boel – daarmee bedoel ik vooral de keuken – over. Voor de duidelijkheid: ik ben jaren geleden de veertig al gepasseerd. Het levert, kuch, interessante situaties op. Zij is een lieve bruisbal op pootjes die gedijt op drukte en chaos en ik een schrijver-kluizenaar die hunkert naar afzondering. We vinden elkaar heel lief maar we begrijpen elkaar soms niet.

Misschien lijk ik meer op mijn overleden vader; hij was een verstrooide professor die mompelend in zichzelf door het huis banjerde op zoek naar iets wat hij allang weer was vergeten. Een situatie waarin mijn gezin mij steeds regelmatigier aantreft. De running gag is dat ik minstens drie pogingen nodig heb om het huis te verlaten, omdat ik van alles vergeet. Sleutels, portemonnee, telefoon... O, de autosleutel natuurlijk. Dom. Mijn vriend heeft tracker tags gekocht voor al mijn spullen, nadat hij voor de zoveelste keer een hartverzakking kreeg toen ik paniekerig gilde: 'Mijn portemonnee! Hij is weg!' Om hem vervolgens met een schaaftachtige lach, waar de stress nog niet helemaal uit was verdwenen, uit de jas te vissen die ik de dag ervoor aan had gehad. Nu ben ik een wandelende gps-tracker. Als ik ooit mocht besluiten vreemd te gaan, dan ben ik zo te vinden omdat ik door Google Maps word aangemerkt met een rode speld: je vriendin bevindt zich hier.

Sinds er kleinkinderen zijn, is de grootmoederlijke drang om op visite te komen toegenomen, maar de afstand van Luxemburg naar hier is nog steeds een dikke 275 kilometer. Even op de koffie komen zit er niet in. Het is meer koffie, diner – door mijn moeder gekookt, of ik het nu wil of niet – en ontbijt. In die volgorde. Dus ja, de noodzaak voor een apart huisje in onze tuin was zeker een romantische droom. Niet een van verse ontbijtjes maken voor gasten, maar van kalme, ongestoorde ontbijtjes voor mijn vriend, waarbij hij niet naast een getergde ‘puber’ hoeft te zitten – ik dus – die klagend haar bak cruesli naar binnen harkt. Je moet wat overhebben voor de liefde. In ons geval was een extra huisje het compromis. Mijn moeder ook blij, want zij kan haar gang gaan en ziet haar kleinkinderen zonder dat ze mij en daarmee ook mijn vriend tot waanzin drijft.

Na een jaar bedachten we dat het een topidee zou zijn als we het kleine huisje in onze achtertuin zouden gaan verhuren als bed and breakfast, wanneer mijn moeder er niet was. Ik wilde mijn schrijffambities meer de tijd geven en het idee van gratis geld klonk aanlokkelijk. Het huisje stond er toch al, hoe moeilijk kon het zijn? Een beetje poetsen, eitjes koken en wat leuke tips uitdelen aan mensen die stonden te trappelen om de omgeving te verkennen.

Natuurlijk kende ik de verhalen van met uitwerpselen besmeurde appartementen in Amsterdam die chemisch gereinigd moesten worden na een driedaags *binge fest* van dubieuze Airbnb-gasten. Dat soort types komen vast niet naar een kneuterig dorp in de bossen, dacht ik. Ik had gelijk. Geen poep op de muur, nee, maar wel luidruchtig seksende gasten die het ontbijt van onze

buren verstoorden, en ja toch, een toiletterende meneer die alle deuren wijd open liet staan waardoor wij vol zicht hadden op zijn ontspannen poephoofd. Mensen doen gekke dingen. Ook in jouw achtertuin als ze daar toevallig een nachtje vertoeven.

Dit is geen juichboek of een geromantiseerde novelle over de geneugten van (het hebben van) een bed and breakfast. Het is een eerlijk relaas over hoe het is om week in, week uit al die vreemde mensen met al hun eigenaardigheden uit te nodigen in jouw eigen veilige bubbel. De plek waar jij je het meest thuis voelt en waar je – dat hoop ik tenminste – altijd jezelf kunt zijn. Waar je eventueel in een string rondloopt op een snikhete dag als gasten spontaan en onaangekondigd achteromlopen. Waargebeurd. Gelukkig waren ze stomdronken van een huwelijksfeest.

Veel mensen komen bij mij voor het rekensommetje en advies. Ik ben altijd heel eerlijk: als je rijk wilt worden, moet je er niet aan beginnen. Het is wél leuk. Op een verrassende, totaal onverwachte manier is de constante stroom van rommelige, veeleisende, luidruchtige, liefdevolle, enthousiaste, gekke en bovenal aanwezige gasten een verrijking van mijn leven. En een spiegel. Ik heb zelf ook zo mijn handleiding. Wist ik al, maar nu is het bewezen. Ik heb genoeg inspiratie om de komende tien jaar kleurrijke romans te schrijven dankzij de paradijsvogels die zijn neergestreken in mijn B&B. En één non-fictieboek, dat ligt hier nu voor je.

HET IS HARTSTIKKE LEUK, ECHT

Ik heb me weleens afgevraagd waar die drang om vreemde mensen uit te nodigen in mijn huis – vooruit, bijhuisje – vandaan komt. Je moet extreem dienstbaar zijn, een soort stewardess op een vlucht die nooit z'n bestemming bereikt, en een mensenmens. Je moet ervan houden om te socializen met vreemden; oprechte interesse hebben in ze. Niet alleen interesse tonen, maar het echt hebben, daar zit een groot verschil in. Empathisch luisteren heet dat, en ik bewonder mensen die dit van nature kunnen. Als ik namelijk iets heel slecht kan, dan is het oprecht geïnteresseerd zijn in mensen die me niet interesseren.

Wat dat betreft is onze B&B een leerschool geweest. Het dwingt me telkens weer uit mijn comfortzone. Ik ben ontzettend ijverig en dienstbaar als het me uitkomt, maar ik ben absoluut geen mensenmens. Mijn vriend wel; die staat rustig een halfuurtje gebogen over een fietskaart de leukste routes uit te leggen aan een amateurwielrenner die hem vervolgens uitgebreid zijn fiets laat zien, waarna ze een geanimeerd gesprek voeren over het beste merk fietshelmen. Hij zoekt de connectie – een bekende woonplaats, een gedeelde hobby, liefde voor muziek – terwijl ik me vooral richt op het logistieke gedeelte en het faciliteren. Hoe kan ik de

dingen zo gladjes mogelijk laten verlopen? Samen vormen we een goed team, maar alleen? Poeh, ik weet niet of ik het dan had volgehouden.

Net als veel mensen droomde ik er vroeger over dat ik ooit een B&B zou opstarten. Ik denk dat het vooral het idee van een bed and breakfast is dat me aantrok, niet zozeer de uitvoering zelf. Zoals dat met dromen vaak gaat. Dus toen we dit huis kochten met een kant-en-klaar bijhuisje dat erom smeekte gebruikt te worden als bed and breakfast, was de stap snel gemaakt. Voor ik het wist stond ik te luisteren naar een wauwelpraatje van een oudere gast over de achterlicht van de buurvrouw die ze een bepaald merk e-bike had aangeraden op de verjaardag van ene tante Truus. Ik vind het oprecht moeilijk om aandacht op te brengen voor de prietpraat van mijn moeder en haar vriendinnen over buurvrouw zus en vriendin zo, maar bij vreemde ouderen vind ik het vrijwel onmogelijk. Er zit zoveel triviale informatie in. Mijn ogen worden glazig en mijn gedachten vluchten naar een plek ver weg aan de achterkant van mijn hersenpan. Zodra ze overigens iets zeggen wat mijn hersens prikkelt, ben ik er weer als de kippen bij. De journalist in mij is altijd op zoek naar een scoop. Helemaal op stand-by sta ik blijkbaar niet. Als ik iets hoor wat mijn interesse wekt, dan ben ik de leukste gesprekspartner die je je kunt voorstellen. Zo niet, dan kunnen mensen waarschijnlijk aan mijn gezicht aflezen wat ik ervan vind. En dat is voor alle partijen ongemakkelijk.

Ik zou graag willen weten hoe mensen zoals mijn vriend zo'n gesprek volhouden. Hij kan dit met een wildvreemde, maar ook met een kletserige tante op een familiefeest. Als ik daarna vraag waar hij drie kwartier over heeft staan ouwehoeren, antwoordt hij doodleuk: 'O, dat weet ik al niet meer.'

‘Hoe kan het dan dat je het zo lang hebt volgehouden en dat het er ook uitzag als een goed gesprek?’ vraag ik vervolgens stomverbaasd.

‘Op dat moment was ik ook echt oprecht geïnteresseerd, maar ik weet echt niet meer wat ze allemaal heeft gezegd. Iets over caravans.’

Dit blijft magie voor mij.

Ik ben geen geboren gastvrouw. Dat is een open deur als je liever een boek leest dan een gesprek voert, maar ik heb me pas recent gerealiseerd dat gastvrijheid wel een groot onderdeel van mijn jeugd was. Ik ben geconditioneerd. Een klassiek voorbeeld van *nurture over nature*. Dat gaat zelfs zo ver terug tot aan mijn opa en oma. De ouders van mijn moeder verhuurden begin jaren tachtig een kamer in hun huis in Bakel, Noord-Brabant. Ze hadden een postkantoor aan huis en een kamer over, nu de kinderen een voor een het huis uit vlogen. Het was in die tijd heel normaal om studenten en werkende jongeren een hospitakamer aan te bieden. Met de komst van studentenflats verdween deze vorm van kamerverhuur lange tijd, maar door de huidige absurde woningprijzen in de Randstad is de hospitakamer sinds enkele jaren weer in opkomst.

Pieter heette de inwonende bij mijn opa en oma, en hij was politieman. Mijn broertje en ik waren diep onder de indruk van Pieter in zijn blauwe uniform. Hij was begin twintig en waarschijnlijk druk met zijn leven, maar als hij tijd had, kwam hij er gezellig bij zitten als we op visite waren en speelde dan met ons. ‘Laat die arme jongen even rustig zijn koffie drinken,’ zei mijn oma dan. Maar Pieter was goedlachs en leek twee stuitende

kindjes niet storend te vinden. Het was voor ons, zo klein als we waren, heel gewoon om er iemand bij te hebben die geen familie was maar er toch bij hoorde.

Fastforward naar Hongkong eind jaren tachtig waar mijn ouders, mijn broertje en ik voor het werk van mijn vader – hij werkte destijds bij Philips – naartoe verhuisden. We ‘woonden’ die eerste drie maanden in het Hilton Hotel, omdat de bouw van het appartementencomplex waar we naartoe zouden gaan vertraging had opgelopen. Ik dwaalde door de gangen van het hotel in mijn nachtjapon, speelde verstoppertje onder het ontbijtbuffet en maakte vrienden met het personeel. Ik deelde een hotelkamer met mijn broertje, die door een tussendeur verbonden was met de kamer van onze ouders. Mijn broertje en ik waren dikke maatjes, maar ik was negen en snakte naar een eigen kamer. Op een avond riepen onze ouders ons bij zich.

‘We hebben leuk nieuws,’ zei mijn moeder. ‘Mariëlle, jullie nichtje, komt een jaar bij ons wonen.’

We juichten, dit was fantastisch nieuws! Mariëlle was negen jaar ouder dan ik en dat maakte haar per definitie cool. Ze zou in haar tussenjaar in Hongkong verblijven voordat ze begon aan een studie in Nederland. Wat mijn broer en ik toen nog niet wisten, is dat onze grote nicht dat jaar in mijn slaapkamer zou wonen. Ik kreeg het onderste bed van mijn broertjes stapelbed toegewezen en zo hebben wij ruim een jaar een kamer gedeeld. Dat was een bittere pil voor mijn negenjarige ik. In Nederland had ik roze behang met paperclips op de muur en bijpassende gordijnen. Hier struikelde ik over de He-Man- en lego-poppetjes en stonk het steevast naar rottende vis, omdat mijn broertje zijn aquarium met tropische vissen en schildpadden niet goed onderhield.

Dus toen mijn ouders ons na dat jaar bij zich riepen en vertelden dat ons andere nichtje Ilse óók een jaar bij ons zou komen wonen, nu Mariëlle binnenkort zou vertrekken, heb ik mijn poot stijf gehouden. Mijn ouders erkenden gelukkig de behoefte aan privacy van hun prepuberende tikkende tijdbom en stelden Ilse voor de keuze: een jaar hokken met mijn broertje of het feest ging niet door. Ze koos wijselijk het eerste, en zo heeft mijn broertje een jaar lang met een achttienjarige, feestende student op een kamer geslapen.

Ilse haalde het maximale uit haar jaartje Hongkong en werkte in de Godown, een bekende cocktailbar voor expats. Het kwam weleens voor dat ze nog sliep terwijl mijn broertje op de vroege ochtend vriendjes over de vloer had. Die keken met grote ogen naar het mooie, blonde meisje dat daar comateus in het onderste bed lag. Een keer was ze blijkbaar zonder shirt aan in slaap gevallen en had ze het dekbed van zich afgewoeld, tot ontsteltenis van het kluitje achtjarigen. Dit leverde de inmiddels legendarische uitspraak van mijn broer op: ‘O, dat geeft niet hoor. Ze heeft toch niks.’ Waarop het groepje jongens afdroop en een lego-fort ging bouwen.

Jaren later, mijn moeder woonde alweer een hele poos in Luxemburg met haar tweede man, kregen wij kinderen een onverwachte mail: er zou een Bulgaars stel intrekken op de bovenste verdieping van hun huis. Bulgarije was net toegetreden tot de Europese Unie en ene Ross was naar Luxemburg gekomen op zoek naar een beter leven voor hem en zijn gezin. Hij kon alleen geen betaalbare woonruimte vinden en zat met zijn handen in het haar, want hij kon zijn vrouw Dessy en hun pasgeboren dochtertje niet naar Luxemburg halen zonder een fatsoenlijke plek om

te wonen. Dit schrijnende nieuws kwam mijn moeder ter ore en voordat Ross, Dessy en Carina het zelf in de gaten hadden, woonden ze bij mijn moeder en stiefvader op zolder. Als wij, de kinderen, op bezoek waren, dan trok het Bulgaarse gezinnetje zich discreet terug naar hun riante verdieping, maar ik weet dat mijn moeder regelmatig op Carina paste. En voor ze kookte. Ruim dertig jaar nadat haar eigen moeder ermee begon, was mijn moeder zelf hospita geworden. Als we die lijn volgen, heb ik over pak 'm beet vijftien jaar ook een student permanent in ons bijhuisje zitten. Of mijn moeder zelf.

Ik heb die aangeleerde gastvrijheid uit mijn jeugd als een goede dochter geïnternaliseerd en ben zelfs naar de Hoge Hotelschool in Maastricht gegaan, hoewel mijn ouders me voorzichtig vroegen of ik niet liever journalistiek zou willen studeren in Tilburg. Ik was onvermurwbaar. Het waren vooral de twee stages in het buitenland die me verleidden en die waren dan ook fantastisch. Maar na twee jaar wist ik ook wel dat er geen horecatijger in mij schuilde. Ik haalde meer plezier uit het stileren van de scriptie van mijn afstudeergroepje dan uit het daadwerkelijke veldwerk.

Ik heb na mijn afstuderen nog een blauwe maandag in een restaurant gewerkt, maar toen ik aan een master journalistiek begon aan de Universiteit van Amsterdam, heb ik nooit meer omgekeken. De tien jaar daarna heeft mijn aangeboren natuur het langzaam overgenomen en heb ik de schrijvende kluisenaar in mezelf leren omarmen en waarderen. Tot ik tien jaar later voor een schattig tiny house stond en ineens fantaseerde over een bed and breakfast. Hoe kon dit?!

Twee woorden: mijn moeder. De v&v kwam later, maar eerst

was er mijn moeder. Ik wilde haar dicht bij me hebben, maar ook weer niet. Het was een koorddans tussen twee emoties. Aan de ene kant wilde ik haar graag in mijn leven en baalde ik dat ze in Luxemburg woonde, maar als ze er was dan wist ik niet hoe snel ik haar weer de deur uit moest werken. We zijn yin en yang. Onze karakters liggen sterrenstelsels ver uit elkaar. Ik raak al overprikkeld van een verkeerde ringtone, mijn moeder heeft nog net niet haar eigen herkenningmelodie als ze over de drempel stapt.

Een bezoekje volgt altijd een vast stramien. Mijn moeder rent naar binnen, roept iets vanuit de deuropening, loopt vier keer op en neer naar de auto om spullen te sjouwen en gooit alles in onze gang. Ze zet een krat eten op het aanrecht, die ze vervolgens direct gaat uitpakken, waardoor onze keuken verandert in de spoelkeuken van een restaurant op een drukke vrijdagavond. Overal vriezerzakjes vol eten, potjes, kruiden en lekkende Tupperware-bakjes die ondersteboven in de auto hebben gelegen. Ondertussen sta ik mij stilletjes op te vreten, vraagt mijn vriend liefjes of mijn moeder wel geverifieerd heeft met mij of deze spullen welkom zijn en zuchten we allebei diep als de wervelwind eindelijk gaat zitten.

Mijn moeder kan moeilijk dingen weggooien, zonde vindt ze, maar ze houdt wel van een opgeruimd huis. Het gevolg is dat ze zelf de beslissing niet wil of kan maken en meestal alle oude meuk die ze niet meer wil hebben – en ook nieuwe, willekeurige impulsaankopen – op onze stoep deponert met de woorden: ‘Ik dacht dat jij die wel willen hebben.’ Wat ze eigenlijk denkt, is: ik wil het niet meer hebben.

Vroeger ging ik de discussie aan als ik weer drie pakken bloem die tegen de houdbaarheidsdatum aanzaten in mijn handen ge-

duwd kreeg. Of de kaars van de huwelijksmis van mijn ouders. Of foto's van mensen die ik niet ken op feestjes waar ik niet bij was. Inmiddels neem ik alles aan met een glimlach, dump de helft linea recta in de container en de rest neem ik de eerstvolgende keer dat ik naar hun huis in Luxemburg ga weer mee terug. Ver-rassing! Zo ontstaat er een ruilhandel van ongewenste troep, waarbij mijn vriend en stiefvader met argusogen toekijken telkens als de kofferbak opengaat. Zij zijn degenen die de zooi moeten in- en uitladen.

Je kunt mensen van een zekere leeftijd niet meer veranderen; ik kan er wel om lachen. Mijn moeder koopt heel graag spullen, gewoon om het kopen zelf. Dat geeft haar een fijn gevoel. Ze wil ook graag helpen. Mijn hele leven word ik al overladen met ongevraagde spullen (en advies overigens). Ze is een soort hamsteraar, eentje die het liefst niet haar eigen huis volbouwt maar dat van mij. Mijn broertje heeft een harde lijn getrokken, daar komt niks meer in. Het lijkt te werken, alleen vrees ik dat ik dat station ruimschoots ben gepasseerd. En ik ga natuurlijk ook niet de kaars van het huwelijk van mijn ouders uit 1976 weggooien, stel je voor. Dus die ligt hier nu al vijftien maanden op het aanrecht te liggen. Mijn moeder kent me te goed.

Voor de gezonde relatie van mijn vriend en mij, en mijn moeder en mij, is het geen overbodige luxe om een tiny house in de tuin erbij te hebben. Als ik een paar uur na zo'n moederlijke invasie het kookpunt bereik, dan kan zij zich discreet terugtrekken naar haar eigen huisje.

Daar komt nog een tweede element bij, namelijk dat van het ouder worden en eventuele mantelzorg. Voorlopig is zij vooral degene die zorgt, niet alleen voor mij maar voor alle vrienden en

familie die het nodig hebben, maar er komt een dag dat de rollen zich zullen omdraaien. Ze woont al jaren in het buitenland, maar ik heb toch altijd gedacht: als ze straks te oud is om voor zichzelf te zorgen en ze blijft alleen over, dan wil ik mijn eigenwijze, onafhankelijke moeder hier dichtbij hebben – en niet in Luxemburg, weggestopt in een verzorgingstehuis zonder sociaal vangnet. Ik denk dat ze dat nog geen maand zou volhouden. De vraag is of ik het volhoud als ze permanent intrekt in ons bijhuisje, maar die horde neem ik wel als het ooit zover komt.

BEN IK B&B-MATERIAAL?

Dit is een vraag die ik mezelf nooit heb gesteld, maar die jij jezelf zeker moet stellen als je overweegt om de stap te maken. Ik heb nooit spijt gehad van mijn keuze om de bed and breakfast te starten, maar ik heb me wel vaak zat afgevraagd wat ik mezelf op de hals had gehaald. Het is hartstikke leuk, echt. En ik zit nooit meer verlegen om een anekdote. Ik wil alleen wel een kleine disclaimer toevoegen aan dat 'hartstikke leuk'.

Nu niet meteen gaan steigeren, omdat ik als een zure tante leegloop over een geliefd onderwerp en het voorgoed verpest. Heb vertrouwen. Er zijn een aantal dingen die ik graag had willen weten voordat ik aan onze B&B begon, en die deel ik graag met je:

1. Je gaat er niet (slapend) rijk van worden, wat mensen ook beweren.
2. Je kunt nooit zomaar spontaan een weekendje weg zonder iets te regelen. Gasten staan keurig in het rijtje naast kinderen en huisdieren – ze toornen aan jouw flexibiliteit.
3. Soms heb je gewoon echt geen zin, en toch moet je je er dan toe zetten.
4. Het gaat absoluut bij vlagen als werk voelen.
5. Weet dat je bijna elke dag een wc staat te schrobben.
6. Deze mensen zitten in jouw tuin, in je huis; sterker nog, ze zitten soms zelfs in je aura. Privacy is al een kostbaar goed, maar dan helemaal.
7. Mensen willen persoonlijke aandacht, van jou. Dat zul je moeten opbrengen op elk willekeurig moment van de dag.

Ik denk dat het niet voor iedereen is weggelegd. Zeker niet in bepaalde fases van het leven. De timing was bij ons niet ideaal, met twee kindjes onder de twee jaar. We hebben onderweg moeten sleutelen aan het concept, tot het een vorm had die bij ons paste. En ik heb moeten sleutelen aan mezelf, tot het paste.